

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Angela Marsons

Evil Games

Copyright © Angela Marsons, 2015

First published in Great Britain in 2015 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

IGRE ZLA

ANGELA MARSONS

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

ZAHVALNICA

Proces pisanja *Igara zla* počela sam s namerom da predstavim pravu prirodu istinskog sociopate. Bilo je trenutaka tokom pisanja kad je malo nedostajalo da Aleksandri Torn dam neku Ahilovu petu ili neku manju slabost kako bih ponudila nadu u njeno spasenje. Na kraju sam ostala verna činjenicama. Koliko god to neprijatno i uznemirujuće bilo, među nama ima ljudi nesposobnih za kajanje. Ali na našu sreću, uvek ima osoba kao što je Kim Stoun, koja će im stati na kraj.

Dve knjige su mi bile posebno korisne dok sam se pripremala za pisanje ovog romana:

The Sociopath Next Door Marte Stout,

Without Conscience doktora Roberta D. Hera.

Kao uvek, želela bih da se zahvalim „Bookouture” timu što je delio moju strast prema Kim Stoun i pričama o njoj. Njihov podsticaj, polet i vera pretvorili su moje snove u divnu stvarnost. Kešini, Olivere, Kler i Kim, nemam reči kojima bih vam izrazila svoju zahvalnost.

Čast mi je što sam deo ove talentovane porodice pune podrške zajedno sa drugim sjajnim „Bookouture” autorima.

Iskreno se zahvaljujem svojoj mami, koja gura svoja kolica s mojom knjigom zakačenom za prednji deo, i svom tati, koji šeta s njom. Njihov polet i podrška su sjajni.

Dugujem zahvalnost i divnim blogerima i recenzentima koji nisu samo pročitali i ocenili moje knjige već su zavoleli Kim Stoun i pomogli joj na njenom putovanju. Njihova ljubav prema knjigama i strastvena podrška me nadahnjuju.

Pozdrav divnim članovima mog lokalnog književnog kluba: Polini Holis, Merlu Robertsu, Di Veston, Džo Tomson, Silviji Kadbi i Linet Vels.

Na kraju, beskrajno sam zahvalna svojoj partnerki Džuli. Svaka knjiga je svedočanstvo njene nepokolebljive vere. Ona je bila moja svetlost u mračnim danima i nikad mi nije dala da stanem. Ona je zaista ceo moj svet.

POSVETA

Ova knjiga je posvećena mojoj baki Vinifred Volford.
Mojoj najboljoj prijateljici, s kojom mi nikad nije bilo
dosadno.

1.

Crna zemlja – mart 2015.

Tri minuta do početka.

Jutarnje racije retko su ovako velike. Slučaj je građen mesecima. I Kim Stoun i njen tim sada su bili spremni. Socijalni radnici su se smestili prekoputa i biće im dat signal da uđu. Dve devojčice noćas neće spavati ovde.

Dva minuta do početka.

Uključila je radio. „Svi na svojim mestima?”

„Čekamo tvoju komandu, šefe”, odvratio je Hokins. Njegov tim, parkiran dve ulice dalje, bio je pripravan da obezbedi zadnji deo dvorišta.

„Spremni za akciju, šefe”, rekao je Hamond iz kola iza nje. Kod njega je bio „veliki ključ” koji će im omogućiti brz i zaglušujući ulazak.

Minut do početka.

Kimina šaka bila je nadneta nad kvaku. Napetih mišića, ispunjeno adrenalinom zbog predstojeće opasnosti, njeno telo je biralo između bekstva i borbe. Kao da bekstvo uopšte dolazi u obzir.

Okrenula se prema Brajantu, svom partneru koji je imao najvažniju stvar: nalog.

„Brajante, spreman?”

Klimnuo je glavom.

Kim je gledala kako velika kazaljka pada na dvanaest. „Kreni, kreni”, rekla je preko radija.

Osam pari cokula zatutnjalo je pločnikom i sjatilo se ispred ulaznih vrata. Kim je stigla prva. Sklonila se sa strane dok je Hamond

zamahivao ovnom u vrata. Jeftini drveni ram je popustio pred tri tone kinetičke energije.

Po dogovoru, Brajant i jedan policajac otrčali su pravo uz stepenice ka glavnoj spavaćoj sobi da uruče nalog.

„Braune, Grife, uzmite dnevnu sobu i kuhinju. Sve rasturite ako morate. Dosone, Radže, Hamonde, vi ćete sa mnom.”

Kuća se smesta ispunila zvucima otvaranja ormara i lupom fioka.

Pod iznad nje je zaškripao i jedna žena je histerično zavapila. Kim je to ignorisala i dala znak dvojici socijalnih radnika da uđu u kuću.

Stala je ispred vrata podruma. Brava je bila zaključana katancem.

„Hamonde, makaze za armaturu!”, doviknula je.

Policajac se stvorio pored nje i stručno presekao metal.

Doson je ušao ispred nje, opipavajući zid u potrazi za prekidačem.

Levak svetlosti iz hodnika obasjao je kamene stepenice. Doson je krenuo naniže i uključio baterijsku lampu, osvetlivši joj put. Zadah dima i vlage prožimao je vazduh.

Hamond je otišao u ugao u kojem je stajao reflektor. Uključio ga je. Snop svetlosti bio je usmeren na četvrtastu strunjaču na sredini sobe. Odmah iza strunjače bio je stativ.

U suprotnom uglu nalazio se ormar. Kim ga je otvorila i našla raznu odeću, među kojom su bile školske uniforme i kupaći kostimi. U dnu ormara bile su igračke: šlaufi, lopta za plažu, lutke.

Kim je potisnula mučninu.

„Radže, slikaj ovo”, naložila je.

Hamond je kucnuo po svim zidovima, proveravajući ima li tajnih prostora.

U niši u najdaljem uglu stajao je sto s računarom. Iznad njega su bile tri police. Gornja je bila puna časopisa. Tanki hrbati nisu nago-veštavali njihov sadržaj, ali Kim je znala o čemu se radi. Na srednjoj polici stajalo je nekoliko digitalnih kamera, mini-diskova i oprema za čišćenje. Na najnižoj polici izbrojala je sedamnaest DVD-jeva.

Doson je uzeo prvi pod naslovom *Dejzi ide na plivanje* i ubacio ga u ležište. Moćna mašina brzo je oživela.

Na ekranu se pojavila osmogodišnja Dejzi u žutom kupaćem kostimu. Oko uskog struka imala je šlauf. Mršave ruke bile su joj obavijene oko tela, ali ipak se tresla.

Kim su zagušile emocije. Htela je da skrene pogled, ali nije mogla. Ubeđivala je sebe da može da spreči ono što će se desiti, ali, naravno, nije mogla jer to se već desilo.

„Š-šta sad, tatice?“, upitala je Dejzi drhtavim glasom.

Sve aktivnosti su prestale. U podrumu je zavladao muk. Prekaljeni policajci zanemeli su paralisani devojčicinin glasom.

„Samo ćemo malo da se igramo, dušo“, rekao je tata, pojavljujući se pred kamerom.

Kim je progutala knedlu i trgnula ih iz transa. „Isključi to, Dosone“, prošaptala je. Svi su znali šta se dešava posle.

„Đubre“, rekao je Doson. Prsti su mu drhtali dok je uzimao disk.

Hamond je zurio u ugao, a Radž je polako čistio objektiv svog foto-aparata.

Kim se sabrala. „Momci, nateraćemo ovog gada da plati za ono što je uradio. To vam garantujem.“

Doson je spremio papire u koje će popisati sav dokazni materijal. Čekala ga je duga noć.

Kim je čula komešanje na spratu. Neka žena je histerično vrištala.

„Šefe, možeš li da dođeš ovamo?“, pozvao ju je Grif.

Kim je još jednom pogledala oko sebe. „Rasturite ovo mesto, momci.“

Prišla je policajcu na vrhu podrumskog stepeništa. „Šta je?“

„Supruga zahteva odgovore.“

Kim je prišla ulaznim vratima, gde je žena u srednjim četrdesetim stajala umotavajući mršavo telo u spavaćicu. Socijalni radnici su smestili dve drhtave devojčice u *fijat pandu*.

Osetivši Kim iza svojih leđa, Vendi Dan se okrenula. Oči su joj bile crvene, lice belo kao kreč. „Kuda vodite moju decu?“

Kim je obuzdala želju da je nokautira. „Daleko od tvog bolesnog, perverznog muža.“

Žena je stisnula spavaćicu uz grlo. Odmahivala je glavom. „Nisam znala, kunem se, nisam znala. Hoću svoju decu. Nisam znala.“

Kim je nagnula glavu. „Stvarno? Supruga obično odbija da poveruje u to dok ne vidi dokaz. Vi još niste videli nikakav dokaz, zar ne gospođo Dan?”

Pogled joj je lutao na sve strane, ali nije se vraćao na Kim. „Kunem vam se, nisam znala.”

Kim se nagnula ka njoj dok joj je kroz glavu promicala Dejzina slika. „Ti si lažljiva kučka. Znala si. Majka si im, a dozvolila si da budu zauvek istraumirane. Nadam se da do kraja svog bednog, prokletog života nećeš imati ni trenutka mira.”

Brajant se pojavio iza nje. „Šefe...”

Kim je odvojila pogled od žene koja se tresla i okrenula se.

Pogledala je preko Brajantovog ramena, pravo u oči muškarca odgovornog za to što dve devojčice nikada neće videti svet onako kako bi trebalo. Sve drugo u kući je izbledelo i na nekoliko sekundi činilo se da su tu samo njih dvoje.

Pomno ga je gledala, primećujući mlitavu kožu kako mu visi s vilice kao vosak koji se topi. Disao je ubrzano i teško, iscrpljen od samog napora da pokrene svoje telo od četvrt tone.

„Dodavola... ne možete... samo da upadnete ovamo... i radite... šta vam se prohte.”

Krenula je prema njemu. Celo telo joj se opiralo smanjenju rastojanja između njih. „Imam nalog koji kaže da mogu.”

Odmahnuo je glavom. „Gubite se... iz moje kuće... dok nisam pozvao svog... advokata.”

Izvadila je lisice iz zadnjeg džepa. „Leonarde Dane, hapsim vas na osnovu sumnje da ste penetracijom zlostavljali dete mlađe od trinaest godina, da ste seksualno napastvovali dete mlađe od trinaest godina i da ste dete mlađe od trinaest godina primorali na čin seksa.”

Pogledala ga je pravo u oči. Videla je samo paniku.

Otvorila je lisice, a Brajant je uhvatio Dana za podlaktice da joj pomogne.

„Ne moraš ništa da kažeš. Ali tvojoj odbrani može nauditi ako pri ispitivanju ne pomeneš ono na šta ćeš se kasnije pozivati pred sudom. Sve što kažeš može biti iskorišćeno kao dokaz.”

Sklopila je lisice, pazeći da ne dodirne maljavu, belu kožu. Odgurnula je njegove ruke od sebe i pogledala svog partnera.

„Brajante, sklanjaj mi ovo odvratno, bolesno đubre sa očiju pre nego što uradim nešto zbog čega ćemo oboje zažaliti.”

2.

Kim je nanjušila losion za posle brijanja pre nego što je onaj ko ga ima na sebi ušao.

„Odjebi, Brajante, nisam kod kuće.”

Visok više od metar i osamdeset, provukao se ispod poluspuštenih garažnih vrata.

Utišala je svoj *ajpod*, prigušivši svilenkaste note Vivaldijeve *Zime*.

Dograbivši najbližu krpu, obrisala je šake i maksimalno ispravivši svojih metar i sedamdeset pet, pogledala ga pravo u lice. Desnu ruku je instinktivno provukla kroz kratku, gustu, crnu kosu. Brajant je znao da to radi pred bitku. Spustila je nemirnu ruku na kuk.

„Šta hoćeš?”

On je pažljivo obišao delove motocikla rasute po podu garaže kao posle eksplozije.

„Bože, šta li ovo želi da postane kad odraste?”

Kim je ispratila njegov pogled po garaži. Njemu je to mesto izgledalo kao delić nekog otpada. Za nju je bilo riznica sa zaboravljenim blagom. Trebala joj je skoro cela godina da prikupi sve delove za sklapanje ovog motocikla i jedva je čekala da počne.

„To je *BSA goldstar* iz 1954.”

Izvio je desnu obrvu. „Moraću da ti verujem na reč.”

Uхватила je njegov pogled i sačekala. To nije bio razlog njegove posete i oboje su to znali.

„Sinoć nisi bila tamo”, rekao je, uzimajući izduvnu granu s poda.

„Dobar zaključak, Šerloče. Trebalo bi da razmisliš o inspektor-skom poslu.”

Nasmešio se, a onda se uozbiljio. „To je bila proslava, šefe.”

Zaškiljila je. Ovde, u svojoj kući, ona nije viša inspektorka, a on nije inspektor. Ona je Kim, a on Brajant – njen partner s posla i nešto najbliže prijatelju što ima.

„Da, nema veze. Gde si bila?“, upitao je blažim glasom. Nije bilo osude koju je očekivala.

Uzela je izduvnu granu od njega i stavila je na radni sto. „Za mene to nije bila proslava.“

„Ali uhvatili smo ga, Kim.“

I sad joj se obraćao kao prijatelj.

„Da, ali ona je ostala na slobodi.“

Uzela je klešta. Neki idiot je spojio cev s kućištem pet milimetara većim šrafom.

„Nije bilo dovoljno dokaza da je optužimo. Tvrdi da ništa nije znala o tome, a Tužilaštvo ne može da dokaže da nije tako.“

„Onda treba da izvuku glave iz guzica i više se potrude.“

Stegnula je kraj zavrtnja kleštima i počela polako da ih okreće.

„Dali smo sve od sebe, Kim.“

„To nije dovoljno, Brajante. Ta žena im je majka. Rodila je te dve devojčice, a onda dozvolila da ih rođeni otac iskorišćava na najgore moguće načine. Ta deca nikada neće voditi normalan život.“

„Zbog njega, Kim.“

Zagledala se u njegove oči. „On je bolesni gad. Šta je njeno opravdanje?“

Slegnuo je ramenima. „Ona tvrdi da nije znala, da nije bilo nikakvih znakova.“

Kim je skrenula pogled. „Uvek ima znakova.“

Pažljivo je okrenula klešta, pokušavajući da odvrne zavrtnaj, a da pritom ne ošteti cev.

„Ne možemo da je uzdrmamo. Drži se svoje izjave.“

„Hoćeš da kažeš da se nikad nije zapitala zašto su vrata podruma zaključana ili da ni jedan jedini put nije stigla kući ranije i osetila da nešto nije u redu?“

„Ali ne možemo to da dokažemo. Dali smo sve od sebe.“

„Pa to nije dovoljno, Brajante. Nikako. Ona im je majka. Trebalo je da ih zaštiti.“

Pritisnula je jače i okrenula klešta suprotno od smera kretanja kazaljki.

Šraf je pukao i oštetiio cev.

Bacila je klešta u zid. „Dođavola, trebalo mi je skoro četiri meseca da nađem ovu prokletu izduvnu granu.”

Brajant je odmahnuo glavom. „Ovo nije prvi zavrtanj koji si polomila, zar ne, Kim?”

Uprkos besu, usne su joj se razvukle u osmeh.

„A sigurna sam da neće biti ni poslednji.” Odmahnula je glavom. „Hoćeš li da mi dodaš ta klešta?”

„Bilo bi lepo da me zamoliš. Zar te roditelji uopšte nisu vaspitali, mlada damo?”

Kim ništa nije rekla. Naučila je mnogo od svih sedam parova hranitelja, ali malo toga je bilo dobro.

„Ali tim je zahvalan na tome što si pokrila račun u baru.”

Klimnula je glavom i uzdahnula. Njen tim je zaslužio proslavu. Marljivo su radili na tom slučaju. Leonard Dan će veoma dugo ostati iza rešetaka.

„Ako ostaješ, budi od koristi i donesi nam kafu... molim te.”

Odmahnuo je glavom, ulazeći na vrata koja vode u kuhinju. „Ima li skuvane?”

Kim nije ni odgovorila. Ako je kod kuće, znači da ima skuvane kafe.

Dok je on petljao po kuhinji, Kim se ponovo zapanjila što on ne pokazuje nimalo netrpeljivosti jer je ona mnogo brže napredovala u službi nego on. Sa svojih četrdeset šest godina, Brajant nije imao problem da prima naređenja od žene koja je od njega mlađa dvanaest godina.

Dao joj je šolju i naslonio se na sto. „Vidim da si opet kuvala.”

„Jesi li probao?”

Zacerekao se. „Jok, hvala. Još mi se živi i ne jedem ništa što ne umem da prepoznam. Ono mi izgleda kao avganistanske nagazne mine.”

„To je keks.”

Odmahnuo je glavom. „Zašto se zlopatiš s tim?”

„Jer sam očajna kuvarica.”

„A, da, naravno. Ponovo si se zanela, ha? Videla si komad hroma koji treba ispolirati ili zavrtnj koji je trebalo...”

„Zar ti stvarno nemaš nikakvog pametnijeg posla subotom ujutru?”

Odmahnuo je glavom. „Jok, moje dame sređuju nokte. Tako da ne, stvarno nemam nikakva pametnija posla nego da te gnjavim do ludila.”

„Dobro onda, ali smem li da ti postavim jedno lično pitanje?”

„Slušaj, u srećnom sam braku, a ti si mi šefica, tako da je odgovor ne.”

Kim je zastenjala. „Dobro je što si mi rekao. Ali važnije od toga je pitanje zašto nemaš petlju da kažeš svojoj gospođi da ne bi da mirišeš kao svlačionica dečakčkog benda?”

Odmahnuo je glavom i pogledao u zemlju. „Ne mogu. Tri nedelje nisam razgovarao s njom.”

Kim se uznemireno okrenula. „Zašto?”

Digao je glavu i iscerio se. „Jer ne volim da upadam u reč.”

Kim je odmahнула glavom i pogledala na sat. „Dobro, popij kafu i gubi se.”

Iskapio je svoju šolju. „Volim što si tako suptilna, Kim”, rekao je, zaputivši se prema vratima garaže. Okrenuo se. Zabrinuto ju je pogledao.

Ona je na to samo nešto progundala.

Dok se on isparkiravao, Kim je duboko uzdahnula. Mora da zaboravi ovaj slučaj. Glava ju je bolela pri pomisli da je Vendi Dan dozvolila da joj seksualno zlostavljaju decu. Bila je zgađena saznanjem da će te dve devojčice biti vraćene majci. Činjenica da će ponovo biti pod starateljstvom osobe koja ih nije zaštitila kad je trebalo nije joj dala mira.

Bacila je prljavu krpu na radni sto i spustila garažna vrata. Mora u porodičnu posetu.

3.

Kim je spustila bele ruže pred nadgrobni spomenik sa imenom njenog brata blizanca. Vrh najviše latice našao se tačno između datuma koji označavaju trajanje njegovog života. Šest kratkih godina.

Cvećara je sva sijala, puna kofa s narcisima, cvetovima koji su sinonim za Dan majki. Kim je mrzela narcise, mrzela je Dan majki, ali najviše je mrzela svoju majku. Kakvo cveće se kupuje zloj, ubilačkoj kučki?

Ustala je i pogledala u sveže pokošenu travu. Bilo je teško zamisliti krhko, mršavo telo istrgnuto iz njenog naručja pre dvadeset osam godina.

Svim silama se trudila da u sećanje prizove njegovo slatko lice puno poverenja, nevine radosti i smeha, oličenje detinjstva. Ali nije mogla.

Iako je prošlo toliko godina, i dalje je osećala isti bes. To što je njegov kratki život bio ispunjen tugom i takvim strahom, progonilo ju je svakog dana.

Kim je prestala da steže desnu pesnicu i pomilovala hladni mermer kao da gladi njegovu kratku, crnu kosu, tako nalik njenoj. Očajnički je želela da mu kaže da joj je žao. Tako joj je žao što nije mogla da ga zaštititi i što nije uspela da ga održi u životu.

„Majki, volim te i nedostaješ mi svakog dana.” Poljubila je svoje prste i prenela poljubac na kamen. „Mirno spavaj, mali moj anđele.”

Još jednom je pogledala spomenik, okrenula se i otišla.

Kavasaki nindža ju je čekao ispred kapije groblja. Bilo je dana kad je taj motocikl od šeststo kubika čiste snage služio da je preveze s mesta na mesto. Danas će biti njeno spasenje.

Stavila je kacigu i odvojila se od ivičnjaka. Danas mora da pobegne.

Vozila je motocikl kroz Old Hil i Kredli Hit, gradiće u Crnoj zemlji koji su nekad vrveli od kupaca koji su subotom obilazili radnje i pijacu, da bi zatim seli u neki kafić da pretresu nedeljna zbivanja. Ali sad su se radnje poznatih firmi preselile u tržne centre van grada, a s njima su otišli i kupci, i gradska živost.

Crna zemlja je bila treća u državi po stopi nezaposlenosti. Nikad nije uspela da se oporavi od propasti industrije uglja i čelika, koja je cvetala u viktorijansko doba. Livnice i čeličane su srušene da bi ustupile mesto tržišnim centrima i stanovima.

Ali Kim danas nije želela da obilazi Crnu zemlju. Želela je da vozi motocikl, i to žestoko.

Izašla je iz Stauerbriža prema Staurtonu i deonici od tridesetak kilometara puta koja vijuga kroz živopisni gradić Bridžnort. Nisu je zanimali radnje i kafići kraj reke. Njoj je trebala ova vožnja.

Kod crno-belog znaka ubrzala je motocikl. Očekivani nalet adrenalina ispunio joj je vene dok je motor ispod nje oživljavao. Nagnula se, priljubivši grudi uz rezervoar mašine.

Oslobođena moć motocikla zahtevala je napor svakog njenog mišića. Osećala je njegovo nestrpljenje i žarku želju da eksplodira. I na trenutke je bila u iskušenju da mu to dozvoli.

Hajde, sredite me, mislila je, dok joj je desno koleno ljubilo tlo u nagloj, oštroj krivini. Čekam vas, gadovi, čekam vas.

Volela je da s vremena na vreme probudi demone. Volela je da izazove sudbinu koju je izbegla kad nije umrla pored svog brata.

I jednog dana to će joj doći glave. Bilo je samo pitanje vremena.